

РЕШЕНИЕ

№ 7410

гр. София, 21.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Петя Стоилова

ЧЛЕНОВЕ: Силвия Димитрова

Атанас Николов

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8333** по описа за **2020** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] представлявано от адв. П. Г. – САК, срещу Решение от 16.04.2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 101-ви състав, постановено по н.а.х.д. № 9026/2019 г., с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 23-002354 от 26.04.2018 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област /ДИТ – СО/, с което за нарушение на чл. 403а, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ на основание чл. 41б, ал. 5 от КТ, вр. с чл. 414, ал. 1 от КТ на касационния жалбоподател е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на атакуваното съдебно решение. Излагат се подробни аргументи за постановяването му в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, на първо място, че вероятно НП е антидатирано, при което се прави заключение, че е издадено в нарушение на чл. 34, ал. 3 от ЗАНН, след изтичане на 6 месеца от съставяне на АУАН. В тази връзка се излагат аргументи, че от издаването на НП до връчването му е изминала повече от година, през която представител на дружеството не е бил потърсен, въпреки че през това време на дружеството са извършвани проверки и на проверяващите са известни два адреса за връзка с дружеството – търговския обект – аптека и адрес за

кореспонденция, заявен при подписване на АУАН. Касаторът твърди, че НП не му е връчено и е узнал за него от справка за задълженията му в НАП. На следващо място, претендира наличие на основания за приложение на чл. 415в от КТ и налагане на санкция в размер от 100 до 300 лв., тъй като от нарушението не са произлезли вредни последици за работниците и служителите, а нарушението е отстранено веднага след установяването му. Позовава се на Тълкувателно решение № 3/2011 г. на ВАС. Иска се отмяната на решението на СРС и по същество отмяната и на НП, или преквалифициране на нарушението по чл. 415в КТ и налагане на имуществена санкция в размер от 100 лв. до 300 лв.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът, чрез процесуалния си представител юрк. В., оспорва касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за определяне на адвокатското възнаграждение в минимален размер съгласно Наредба № 1/2004 г.

СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен Съд С. – град, XXI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В атакуваното решение първоинстанционният съд е установил фактическата обстановка във връзка с извършеното нарушение въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Установил е, че на 20.02.2018г. при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство в обект на контрол – аптека, находящ се в [населено място], стопанисван от касатора [фирма], завършила по документи в сградата на ДИТ – СО на 15.03.2018г., служители на последната установили, че дружеството в качеството му на работодател не държи в обекта на разположение на контролните органи екземпляр от Правилника за вътрешния трудов ред и документи, свързани с разпределението на работното време и организацията на работа за периода, за който е установено сумирано изчисляване на работното време. Допълнително в сградата на ДИТ – СО на 15.03.2018г. е представен екземпляр от Правилника за вътрешния трудов ред, в който е записано, че работодателят е въвел сумирано изчисляване на работното време и график за работа за м. февруари 2018г. С оглед на това служител на ДИТ – СО констатирал, че работодателят не е изпълнил задължението си по чл. 403а КТ, за което бил съставен АУАН № 23-002354 от 15.03.2018г., връчен на пълномощник на дружеството. Актът е подписан без възражения. Въз основа на него е издадено атакуваното НП, с което е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора за административно нарушение със същата правна квалификация и словесно описание, посочени в АУАН.

За да потвърди НП, районният съд е формирал извод, че не са допуснати процесуални нарушения при издаване на АУАН и НП, последните съдържат всички реквизити по чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, а нарушението е безспорно доказано от обективна страна. Съдът е приел, че в случая не се касае за маловажно нарушение, тъй като то не е отстранено веднага, както изисква разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 от КТ.

Така постановеното решение е правилно и не страда от релевираните с жалбата пороци.

На първо място, неоснователно е възражението за нарушение на чл. 34, ал. 3 от ЗАНН. Съгласно посочената императивна норма образуваното административнонаказателно производство се прекратява, ако не е издадено наказателно постановление в шестмесечен срок от съставянето на акта. В случая административнонаказателното производство е образувано със съставяне на АУАН на 15.03.2018г., а НП е издадено на 26.04.2018г., следователно спазен е въведеният с разпоредбата 6-месечен срок. Не намират опора в данните по делото доводите на касатора, че НП е антидатирано, тъй като не било връчено повече от година. Видно от представени по делото писмени доказателства – фотокопие на плик на писмо от ДИТ – СО до [фирма] (на л.20), което е с пощенско клеймо от 29.05.2018г., пратката е непотърсена от получателя. В известието за доставяне на същото е посочено изрично, че съдържа процесното НП 23-002354. Видно от фотокопие на плик на л.18 писмо до дружеството е изпратено и на другия адрес, посочен от същото при връчване на акта, чието клеймо е нечетливо, но отново е върнато с отбелязване, че пратката е непотърсена. След анализ на тези данни настоящият състав намира, че няма основания да се приеме, че НП е издадено след 6-месечния срок по чл. 34, ал. 3 ЗАНН, след като е направен опит да бъде връчено на нарушителя по пощата с обратна разписка на 29.05.2018г., но е останало непотърсено от същия.

На следващо място, по делото не се спори относно елементите от обективната страна на нарушението. Безспорно е, че при извършената проверка на място в обекта – аптека, на 20.02.2018г. на проверяващите служители не е представен екземпляр от Правилника за вътрешния трудов ред, както и документи, свързани с разпределението на работното време и организацията на работа за периода, за който е установено сумирано изчисляване на работното време, в т.ч. поименни графици за работа, заповеди за полагане на извънреден труд, за дежурство и др. Касаторът не спори, че такива са представени едва при документалната проверка, извършена в сградата на ДИТ – СО на 15.03.2018г. Съгласно чл. 403а, ал. 1 от КТ „в предприятието, в неговите подразделения, обекти и работни площадки, както и на други места, на които се полага наемен труд, работодателят е длъжен да държи на разположение на контролните органи екземпляр от правилника за вътрешния трудов ред, списък на работниците и служителите, изпратени от предприятие, което осигурява временна работа и документи, свързани с разпределението на работното време и организацията на работа: заповеди за полагане на извънреден труд, за дежурство, за времето на разположение, за установяване на непълно работно време и поименни графици за работа за периода, за който е установено сумирано изчисляване на работното време“. В настоящия случай се установи, че дружеството не е изпълнило това свое задължение, като с бездействието си е осъществило състава на административно нарушение по чл. 403а, ал.1 от КТ, обявено за наказуемо с разпоредбата на чл. 414, ал. 1 от КТ. Предвидената в последната санкция е в размер от 1500 лв. до 15 000 лв., следователно в случая наложеното на касатора наказание е в размер на законоустановения минимум. Отговорността на дружеството е обективна, поради което не се изследва въпросът за наличието на вина.

По отношение на релевираното възражение за наличие на основание за квалифициране на нарушението като маловажен случай по смисъла на чл. 415в, ал. 1 от КТ настоящият касационен състав споделя напълно изложените от районния съд мотиви. Посочената норма предвижда, че за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли

вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. В случая не са изпълнени визираните в нормата условия за квалифициране на нарушението като маловажно. Тя предвижда нарушението да бъде отстранено веднага след установяването му, а в случая това е направено едва на 15.03.2018г. с представяне на изисканите от проверяващите документи. Видно е, че от 20.02.2018г. до 15.03.2018г. е минал период от време, който не може да се определи като кратък, а освен това посочените документи съгласно нарушената разпоредба трябва да са налични в обекта на работодателя. В случая те са представени на проверяващите при допълнително извършена проверка в сградата на ДИТ – СО. Условието на чл. 415в, ал. 1 от КТ биха били изпълнени, ако те бяха представени на проверяващите в хода на проверката или непосредствено след нея, макар и да не са били съхранявани в обекта, както предвижда чл. 403а, ал. 1 КТ.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно заявената претенция за присъждане на разноските по делото на ответника по касация се следват разноски за процесуално представителство в размер на 80 лева на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН, вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 и ал. 5 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, XXI КС

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 16.04.2020 г. на Софийски районен съд, НО, 101-ви състав, постановено по н.а.х.д. № 9026/2019 г..

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ юрисконсултско възнаграждение от 80 /осемдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.